

La salut del poble es la
suprema llei.

Poble que no lluita, es
poble mort, y tal lluita
deu ser sols pel
dret a la vida y a la
lliure manifestació.

PREUS
DE SUSCRIPCIO

Gronollers, un mes,
0'25 ptas.

Fora, un trimestre,
1 pta.

Tots els que'ns brscan
el benestar a l'altra
vida se'l procuran per
aquesta.

Deu, al crear al dimoni,
ó va equivocar-se ó es
que gosa en que'l mal
exi-teixi; per aixó la
ciencia no lliga a b
ells.

Administració-Redacció
AURORA, 23

Tots els originals encami-
nats al be públich, s'inser-
tarán.

SETMANARI SATIRICH VERMELL * Sortirá tots els dissabtes

PAGO PER ADELANTAT * NÚMERO SOLT: 5 CÉNTIMS

¡Alma, senyor Estrany!

Al confeccionar el present núme-
ro, no podíam fer relació de com
quedá l'acte de conciliació que'l di-
jous á las deu del matí se celebrá so-
bre la denuncia formulada pel se-
nyor Estrany.

També hi han enjoncat á nostre
company de Redacció, en Clar-i-net.

Jarana, jarana, que fa torero á lo
Carancha.

¡Uy, quina por!

¡Ay! Aguanteume, sinó caych.

Estich espantat de debó.

Figureuvos: En el Jutjat se'm crida per
un cantó; els pinxos de per aquí, per un
altre; á cada cantonada'm sembla veure á
un home que ab la tranca á la má m'espera
y'm diu: tu, escandalós, que't ficas en
la vida privada de la gent (que per mi vol
dir lo mal que fan d'amagat, axó de la vi-
da privada), vina aquí, que vull enviarte á
sopar ab aquell que tu no creus... ¡heret-
gel... Y... zist, zast, quedo com qui veu
visions.

Els capellans també diuen que'ls hi pa-
garé; aixó d'invertir doctrines que ataquin
á la moral y als sentiments de cristiandat,
diuen, no pot anar.

Y... quasi tenen rahó.

Pero no'ls val.

Ni'l Jutjat, ni'ls pinxos, ni'ls capellans
poden ni podrán jamay rés debaix de ma
conciencia; estich tranquil, més qu'ells,
sí, més, molt més qu'ells.

L'home que obra segons sas conviccions,
que ningú pugui tatarli sa linia de con-
ducta, com més gran y empenyada es la
lluyta, més hi disfruta, més gosa, mes viu;
son esprit, engrandintse al infinit, l'alenta
fins al triomf de la batalla entaulada.

Qu'eu el Jutjat sentencian, ¿qué? Que'ls
pinxos cantin, diguin y cridin. ¿qué? Lo
qu'ells farán será molt enrahonar y buy-
dar gots de vi y copas de rom ó ayguar-
dent.

Cobarts y presumits; com no tenen con-
ciencia d'ells mateixos, al veure preparat
lo camp de son enemich, correrán avergo-
nyits á amagarse en un recó y á plorar
y arrastrarse servilment per no perdre 'l
rosegó que sos senyors els han ensenyat.

Dels altres, dels negres, dels capellans,
ni hi penso.

¿Qué? ¿condempnarme á l'altre vida?
¡L'altre vida!

Repareulos que poch els preocupa an
ells l'altra vida y com se buscan el benes-
tar en aquesta; rodejats de comoditats, de
luxo, de domini; venjatius y dissoluts, fe-
rint y no curant, tirant la pedra y ama-
gant la má, pero ¡pobrets! ¿qué podrán
ells davant mas conviccions?

Els, que 's diuen deixebles d'aquell
mestre que deya: ¿Quí d'entre nosaltres
vulga esser el primer será 'l darrer, qui
vulga ser l'amo será 'l criat.»

Y també 'ls deya: «Qui á mi vulga se-
guirme, que miri, que vengui sos bens ter-
renals, que 's despulli d'ells, que ho re-

parteixi entre 'ls pobres y que 'm se-
gueixi.»

Y ells, aquets deixebles que darían tren-
ta y ratlla á son humil mestre, mireulos:
carregats de riquesas, possehint els més
grans y sumptuosos edificis, sempre pido-
lant, sempre demanant, rodejantse de co-
moditats y benestars, tractant d'imposarse
en tot, dominarho tot, absorbirho tot, sens
recordarse de las teorías del héroe de la
resignació y humilitat, segons esplican
ells mateixos.

Pues ja veuen quins son mos contraris,
cap está lliure d'ell mateix: un jutje, per
las lleys; uns pinxos, pels gots de vi y pel
rosegó miserable, y la clericalia, que, po-
bres, el dia que la corda de la hipocressia
se 'ls trenca, acabarán son domini ab la
facilitat ab que 's disol una bombolla de
sabó al aire.

Ho dich ben alt: davant mas convic-
cions, davant ma conciencia, tot lo demés
per mi no val una escupinada á terra.

Y que 'm presento de cara.

CLAR-I-NET

¡A la barra!

¡Ves qui ho havia de dir que 'n Salva-
dorito mereixés els honors de la repeti-
ció!

Pro ¡ves qui ho havia de dir que 'n Si-
nia tingués la altanería que té y la barra
de continuar jugant als prohibits per la
llej, essent com és un dels seus represen-
tants.

¡Que no veus, home, que á ton fill no li

fas cap favor en continuar no volguent respectar las lleys, ni el sentit comú, essent ell, com es, jutje municipal!

Quina reputació per un *concejaleiro* que passa de vint anys que no abandona las escalas del consistori, en jugar en sa casa als prohibits, burlantse de las lleys y de la miseria de algunas familias!

¡Oh, y sobre tot, tenir alguna vegada per tallador del MONTE an en Severo!

¡Quin contrast! ¡un home públich ab l'home d'una dona idem!

Senyor Jutje, senyor tinent de la Guardia Civil, senyors tots de totas las autoritats, ¿que tenen carta blanca 'ls senyors *concejals*?

¿Que no 'n té prou d'ocupar en càrrechs públichs á casi tota sa familia, que tracti d'expropiar per medi del joch als pobres que, per necessitat els uns y per vici els altres, concorren á son caté?

Senyor Gobernador de la provincia: aquí té á tot un *concejal*, á un ex-alcalde, al representant directe del senyor Planas y Casals, burlantse de las lleys, de la moral, del sentit comú y de la miseria del poble.

Y aquí, ¿qué hi diu aquesta xusma de poble inconscient, vergonyant y rastrer, que en nostra moralisadora tasca sols hi veu en lo brusch, pero franch de nostre llenguatge de campanya, l'escándol? ¿No es més escándol el procedir del senyor Paituví y... Severo que nostra labor?

Vaja, abaix la careta y confessar de pla vostres pressentiments, y no fer feyna rastrella pel rosegó de pa que tant vos costa.

Ara una altra, senyor Gobernador de la provincia: si el tal llest y poch escrupulós senyor Paituví continúa jugantse en sa casa als jochs prohibits, per més que 'l seu fill siga Jutje municipal y ell *concejal* casi perpetuo, en nom de las mullers que 's veuhen expropiadas pel vici de sos marits, en nom de nostra dignitat y pel bon nom de nostra desgraciada vila, si las autoritats no se 'n cuydan, nosaltres, nosaltres serem els que assaltarem el joch, y á garrotada seca espargirem sos estrofeus y qui s'imposi pel devant.

Senyor Paituví: devant de la teva barra, hi ha la dignitat del poble, y si aquesta 's trepitja, hi haurá nostre concurs y... nostres *bemols*.

Hem dit.

Y per descarat y miserable

¡A LA BARRA!

GRUPO REBELDE

REGALO

Com á regalo á nostre *olfeteador*, traduhim el següent article de *El Rebelde*, de Madrid.

L'Anarquista y el polissont judicial

Un rey no es un home; es un rey. Un capellá no es un home; es un capellá. Un ministre no es un home; es un ministre. Un fiscal no es un home; es un fiscal. Un gobernador no es un home; es un gobernador. Un general no es un home; es un general. Pero un polissont judicial té de sér humá molt menos que tots els ants dits guardians del injust y *desordenat ordre* social d'avuy. Un polissont judicial es un polissont judicial, y no hi ha més que dir.

Sa missió es de lo més indigne, ruhi, abjecte y reptiliá que puga haverhi á la terra.

L'anarquista va sempre devant. El polissont va sempre al detrás, ensuant pedositats.

L'anarquista obra sempre com sér extraordinari y superior. El polissont exerceix funcions que deshonrarían als gossos.

L'anarquista 's mou com li plau. El polissont está obligat á limitar y adaptar sa marxa conforme als passos alternatius del anarquista qual vigilancia se li encomana.

L'anarquista es un cor molt gran y molt noble, secundat per un cervell molt vigorós. El polissont es panxa inmovible que adoptà la forma humana, com hauría pogut adoptar la de galipau ó altre qual-sevol.

L'anarquista es un valent, franch y decidit lluitador que jamay s'arredra en confessar sas ideas y manté sos actes ab orgull alardejador. El polissont es un cobart rastrella, solapat, traïdor y jesuítich arcabot que está ab l'obligació d'escoltar furtivament totas las conversacions, d'enganyar ab *guilleria* á tots els homes, d'olorar tots els bacins, de perseguir á tots els treballadors honrats, de preparar totas las infamias, de secundar totas las injusticias, d'entrar ab enganyifas á totas parts, d'ocultar y negar sa verdadera personalitat, com si d'un assessí 's tractés.

L'anarquista es el precursor que guía á l'humanitat, enarbolant sempre la fulgurant antorxa del progrés. El polissont es l'escolá servil que va sempre á la una ab l'apaga-ciris de la reacció y la manxa de la violencia. Pero las bufadas del polissont surteixen en l'antorxa del anarquista el mateix efecte que 'l bufar del burinot en l'incendi d'un planeta.

L'anarquista es el més alt representant d'un mon nou, hermós, fecond, gran y felís, qual arrobant sufriment s'ovira ja en la llunyania, prenyat d'amor, de justicia y llibertat. El polissont es el més baix instrument del món decrepit, lleig, estéril, mesquí, infortunat, injust y miserable, que agonitza pressurosament.

L'anarquista pensa, sent y vol. El polissont manduca, embustereja y persegueix.

L'anarquista viu. El polissont vegeta. L'anarquista estima. El polissont odia. L'anarquista produheix y crea. El polissont vagueja y gasta.

L'anarquista no fa més que repelir la violencia ab la violencia. El polissont abusa y atropella cínicament.

L'anarquista es una afirmació. El polissont es una negació.

L'anarquista es el que avensa amb empena. El polissont es lo que 's putrefaciona inanicionat.

L'anarquista es la salut, la acció, la activitat. El polissont es la peste, la inacció, la passivitat.

L'anarquista ho es tot. El polissont res.

L'anarquista és y será. El polissont aparenta ésser, pero ja no es.

Pero per aixó, jo no odío als polissonts judicials. Es més, ni sisquera m'infundeixen compassió. Seria molt colossal l'honor que 'ls dispensaria compadeixentme d'ells. Lo que m'inspiran es asco. No altra cosa poden inspirarme aquets pobres ganduls que venen sa persona, llogan sa conciencia, hipotecan sa llibertat y abjeccionan sa individualitat per un miserable rosegó, per servir d'*olfeteadors*, *sabuesos* y cruels botxins de sos semblants.

Per tot aixó em moriria de fam, sería lladre, assessí, forçant, embaucador, canalla, y si necessari fos, marica, ants que ésser polissont, y sobre tot polissont judicial.

A més, l'anarquista val per molt. El polissont no val per res.

L'anarquista es intel·ligent, vigorós, y, per lo general, culte. El polissont es un idiota, un débil y un ignorant, incapás de tot procés intel·lectual. El que vulgui convèncers de tal asserció, que llegeixi lo que segueix, copia exacta d'una citació feta pera mí, ab llapis y sobre un petit tros de paper de barba, per un policia judicial: «Haga V. el Favor de presentarse en las oficinas de la Policía Judicial el de 22, de 10 á 3 dela tarde, Argensola 5 1.»

Compareu ara tan correcta citació ab la següent amenssa, escrita també ab llapis, en una paret del calabós en que vaig estar vinticinch horas, després d'esser detingut arbitraria, injusta y atropelladament pel molt polissont Morcillo, en la tarde del 24 del mes passat:

«El Gorrero es un hijo de la gran p..., que coge á los golfos y deja á los randas, y el día que menps piense le boy á dar una mojada que le boy á partir el corazón, porque la cárcei no está para los golfos, que fué hecha para los ladrones y criminales, y encima le boy á j... la mujer.»

Firma un desgraciat que l'enviá de quinzena.

Com acaba de veures, els golfos saben

més d'ortografia y més de tot que'ls polis-
sonts de la Judicial.

Y per últim, l'anarquista viu de son
treball. El polisont inventa delictes, pre-
para *complots*, abusa y atropella pera jus-
tificar son sou ó per buscar-se un ascenset
ó recompensa. Perque, ¿qué seria dels po-
lissonts si no hi hagués anarquistas? ¿Cóm
haurian d'arreglárselas allavors pera ve-
getar parassitejant?

Per aixó dirán ells: «Si no hi hagués
anarquistas, seria precis inventar-los».

De tot lo qual ne resulta, que si'ls polis-
sonts fossin agrahits á qui'ls omple la
panxa, dignes y decentes, se descobririan
ab respectuositat y sumisió al passar pel
costat de qualsevol anarquista, ser infiní-
tament superior a tots ells.

J. SEPH M. BLÁZQUEZ

Presó Model de Madrid

Ha dimittit l'arcalde.
El d'Igualada.
¡Ah!

Els republicans de Madrid solemnisaren el 14
de Juliol.

Nostre Director y en Clar-i-net, també.
Ab la celebració del acte de conciliació, per
la denuncia.

Una ganga pels vehins del carrer de l'Au-
rora.

Podria resultar que gracias á las influencias
y á las justas queixas que més d'una vegada
tindrà que formi'á aquesta nova y gran Agen-
cia de transports de Granollers á Mataró y vi-
ceversa dels senyors Rovira y Companyia,
qual despaig es en el carrer de Santa Elisabet,
número 74, s'urbanis és una mica més tal carrer-
carretera y s'arregliés aquells grans charchs
de fanch y aigua que sota'l pont de la via se
hi forman cada vegada que plou una mica.

No hi há dubte, que per necessitat tindrán
que recórrer algunas vegadas á las queixas é
influencias perque s'arregli dit pas, dat lo gran
transvals que dita Agencia té, puig fins se'ns
ha dit que transporta tota la feina que de l'alta
conca del Ter, va y ve de marina, resultant
tenirhi empleats una infinitat de carros

Que dit pas s'arregli, vinga d'ahont vinga.

Hi há malas llenguas que diuen que si per
allí hi hagués una Fonda d'Europa, temps ha
que fora empedrat y tot.

¡Oh, ya, ya!

En la presó de Jerez s'escaparen dos presos.
No falta qui deu pensar que no se'n escaparán
en Torruella y en Clar-i-net.

Si fossim en sas mans potser nó, pro si ells
fossen en las nostras... molt, però molt menos.
Es alló *el uno para el otro*.

En aquesta vila tothom se la campa.

Aixís ho digué en Sinia á un que se li quei-
xava de las moltes mixtificacions que'n els ar-
ticles de primera necessitat se feyan aquí en
Granollers.

¡Prou que ho sabem, qui son los que verda-
derament se la campan!

Segons alguns datos hi há algun fabricant
de gaseosas que'n perjudici dels consumidors
gasta en lloch de aixarop, una materia del tot
perjudicial qual nom crech que es *assucarina*.

En el ram de las llets, es un escándol que
arriba á criminal.

En moltes casas que á un malalt li han dat
una ordenada cantitat de llet, gracias á las tra-
ficacs en ella invertidas s'ha anat enganyant al
malalt proporcionantli una anemia y qui sab
si també algunas vegadas lo passaport pel altre
barri.

Hi ha lletaires que casi la meitat del líquit
qu'expenen es aigua.

Si en aixó no hi há esmena, nosaltres de nostra
part farem venir, un dia determinat, á un qui-
mich per fer un aná'lsis tant en las gaseosas
com en las llets y ab lletres mayúsculas publi-
carem lo nom dels mixtificadors, puig no hi
há ningú que tinga dret á jugar ab la salut pú-
blica.

Lo que hi há, qu'entre uns y altres, s'ha des-
arrollat per aquí, una passa de dolors de ven-
tre que no crech s'hagnés vist may.

¡Ojo alerta, consumidors! no vos enganyin la
dolsó en las gaseosas ni la baratura en la llet.

Sembla que's tracti de ressucitar aquell temps
de *punxar ventres*.

En una pedrera prop d'Antequera una pedra
sepultá dos pobres obrers deixantlos morts y
desfigurats.

¡Sempre obrers! ¿Hasta quant?

Llástima que no hi hagués aixafat sols á un
pollo.

Dos obrers més y una bestia menos,

En una nació (*¿Xauxa?*) hi há un districte

En aquest districte hi há un diputat á Corts
que té un títol de noblesa, però tan tronat está
que tota sa vida ha viscut á expensas d'altres.

Are cobra'l barato dels pobles del seu distric-
te fentse donar cent manxegos cada mes.

Y, ¿aixó es sanch blava? Jo crech que's del
color de la m....

¡Quína vergonya! (*¿quina?*) pels arcaldes del
tal districte que han d'invertir els fondos que
no son seus en mantenir ganduls!

Si no pot viure que'l fassin marqués del Món
boig.

O habitant de l'altre món.

La clase obrera's queixa ab rahó que'l secre-
tari *petit* del jutjat *petit* senyor Lleó Santos Bri-
bián els reb malament y'ls compta molt llarch.

No es tan fero el león y si no, en Clar-i-net els

ho explicaré de quant feu la inscripció en el
Registre civil, de sa filleta Armonia, Unió y
Energia, que'l tal *bribián* ó *barbián* li volia fer
pagar dugas pessetonas per l'inscripció, y's
quedá ab las ganas

Es alló; ja saben á qui ho fan.

Cridem l'atenció del Sr. Jutge del districte.

Els picapedrers de la pedrera dels senyors
Miró, Trepat y companyia, de Caldas, s'han
declarat en *huelga*.

Ojo ab els esquiroles; qui no respecta sa digni-
tat no respecta la de ningú.

De *La Renaixensa*:

«La esposa d'un prés ha denunciat qu'un ti-
nent-fiscal li exigia certs favors á cambi de
posar en llibertat á son marit.

Lo fiscal ha sigut destituhit »

¡Mosca! *Cuant* en Torruella y Clarinet sigan
presos no crech que fassin sortir á sas respecti-
vas companyas per la intercessió de sa llibertat.

Haventhi fiscals que exigeixin..

Ara corre la noticia de que per no ser menos
farán arregl'á la fatxada no molt lluny de la
del Sr. Blanchart, y que en lloch de estatua si
posará un cuadro ó retaule que representi el
moment solemne en que un alcalde envihi als
seus dependents per fer tancar y aparedar una
fábrica de sabó, á fi de que no puga fer fraus
en los consums. També hi estarán representats
tots los amichs del fabricant de sabó, que acu-
dirán á consolarlo á ell y familia, del gran dis-
gust que el ex-enemich, ex-alcalde y concejal de
ofici l'hi dona. ¿Veritat que es ben pensat y
curiós?

Ves quines ocurrencias las donas.

Parlant ab la de casa, sobres la demanda de
l'Audiencia de que's destituhissin als tres em-
pleats que declararen no sé com en aquella cé-
lebre causa de la *fulana* (jove y guapa) y de la
moneda falsa, em digué: Oh, potser hi ha alguns
misteris que no convé que se sápiguen y no'ls
despatxan, per por de que cantin.

¡Oh! ¡Qué vols que cantin, si ja han perdut la
veu!

Diuen que la célebre estatua panxuda de la
célebre fatxada representa l'industria... del vi.
¿D'industria?

M'hi jugaria un parell de copas d'aquell
aiguarent passat, que jo m guardaria prou de
beure, que van equivocats.

Tant prompte tinguem antecedents que espe-
rem de La Roca y Palau (y algún altre) por-
tarem já la barra! al *lindo campeón de la democra-
cia*, á n'en «Ros de las aguas».

Y que no s'espantin los que l'esperan ab
ansia, que encar que'n repetim alguna in'hi há
una pila!

També anem recullint per un altre que ja una família de Berga que vingué fà poch (l'home), ens ne dona feix de datos que volem comprobar per poguer serhi extensos.

¡Com disfrutarem!

Com que molts comptan ja'ls mesos de des-terro á que han de condempnar als nostres companys de Redacció, ells ja s'han escullit lo poble.

A Sant Hilari, que hi há bonas aigüas.

El cafeter de can Mariano que, segons ens han dit dugas personas diferentes, digué que dissabte y diumenge volia que's jugués en sa casa pesi á qui pesi, y que sí'ls de LA TRONADA se'n ocupaban els passaria per las armas jay! debem dirli que si vol jugar, que jugui, pro ¡que no'ns mati!...

¡Eus fa una por que'ns deixin zocos!

Si'ns mata'! tirarem als tribunals per asse-sino.

¡Si ell sabia que jo també jugo als prohibits! pró ab la de casa, noy, no vull que las ganancias vagin fora.

Ca, barret.

S'han personat en nostra Redacció dos joves encarregatnos que'ns cuidessim de la formació d'una Societat Coral, satíric-humorístich.

Está be; el company Joseph Boltó s'en fá solidari, y qui vulga formarne part que's presenti'n nostra Redacció á inscribirs y cuan hi hagi un número determinat se cridarà una reunió per tractar de la marcha de la dita Societat.

Segons las aspiracions dels dos manifestants, el coro deu titularse:

Societat Coral Satíric-picant «La Tronada».

Las condiciones per esser corista deuen ser:

Tenir duricias en las mans.

Veü acceptable.

No esser soci de la Gardunya.

No frecuentar ab capellans (ni ab broma).

Estar curat d'espants.

Al mateix temps no deurá cantarse cap pessá ab *sostenidos*, totas per cuants mes *bemols* posibles millor; las cuotas no deurán passar de ral semanal.

Los fins de dita Societat serán el treure'ls drapets alsol á tot vitxo vivent que per sos mérits s'ho mereixi; donar concerts, vetlladas y expansions instructivas, algunas excursions y per la solidaritat d'entre sos associats.

També'ns digueren que venían en representació de varios joves y que creyan que dintre poch se podría formar ja un bon número.

Endevan, donchs; nostre concurs é incondicional apoyo no faltará.

Cantaires, á inscriurers.

Per tot lo món repareu y notareu una cosa; las iglesias de per tot sols hi fan no més que nosa.

Vareig creurer de primer que'n era algún elefant; y era un frare de la llet que passaba pel devant.

Voldria que ma promesa fos molt guapa y riquíssima, pró si's fes ab capellans me faria la *purissima*.

Diuen que'l senyó Rectó aviat tocará pirent, si no'n vingúes may més cap ¡si estaria jo content!

En l'horta de cert convent ¡s'hi cullen molts taronjas; lo que culliria jo es lo qu'amagan las monjas.

Aquell Pancho y aquell pinxo ¡que m'en fan poca de pó! pels pinxos que jo tremolo son els pinxos de l'Unió.

Diu que'l Frare y'l Ninot, en Pedrals y l'Ungüents per fer ballar á tothom han comprat molts instruments.

El Frare tocará'l bombo (al safreig ja s'hi ha ensajat) el Ninot diu que la *berra* que's per ell apropiat.

En Pedrals diu que la flauta y l'arpa'l Sr. Ungüents instrument que més s'adapta coneuguts sos mals intents.

L'instrument que tots refujan per por de no ferne net, es l'instrument agradable coneugut per *clar-i-net*.

Quico

Badalona, 13 Juliol de 1904.

Desllanegat Director: Fa poch se celebrá aquí un gran mitin científich contra la tuberculosis.

Prengueren part en l'oratoria los doctors Srs. Carles Parés Marsá, degá dels metges, Emili Vidal Ribas, Mer y Güell, Xalabarder, Presta, Fuster y Domingo y Valentí Moragas.

Acertadíssimas foren sas afirmacions en las causas principals que condeueixen á la

tisis, fent ressaltar particularment lo renombrat Dr. Xalabarder, que una de las causas principals en la pulmonar, es el vici de tota classe y més l'abús alcohólich.

Llástima que per aquí dalt, en aquella época dels burxaments de panxas, no se haguessin fet entre vosaltres uns quants mitins pel mateix istil, que tal volta no se hauria hagut de burxar á tants.

Actes aixís engrandeixen als pobles, els instrueixen y dignifican molt més que totas las manifestacions que las cucas negras celebran en sos caus d'obscurantisme.

Que la ciencia'ns ilumini á tots.

Antialcohólich.

ULTIMA HORA

A l'hora d'entrar en máquina 'l present número acaban d'ingressar en la presó 'ls nostros companys Torroella y Janer. Alabat siga Deu.

En el número que vé donarem detalls.

Correspondencia

Caldas de Montbui.—J. R. Fill, no pot anar per are ni per d-sprés tampoch. Si vols enviar alguna cosa no t'e medis en versos.

Badalona.—*Anti Alcohólich*. Anirán los xeixanta números se'manals pel conducte que indicas. Lo preu al corr sponal, es d'una pesseta 'ls trenta exemplars.

Can Celoni.—J. V.; Va y no perdoneu á ningú que badi. Si no rebo altra ordre anirán los 30 exemplars.

Premiá de Mar. *Corresponsal*. Per conducte d'en M. Ventura reberem 4 pessetas, quedant liquidat fins al 11.

Tornem á repetir que la correspondencia pot venir en carta descosa y sello de quart de céntim.

AVIS

Per causa de salut d'en Pepet Garréll, desde'l present número's tirará en altra impremta.

Ara contem poguer ferhi algunas melloras, quant no ab las dimensions.

Veurem.

PUNTS DE VENDA

Administració: Aurora, 23.

Llorens Carbó, Alfons IV, 57.

Joan Climent (a) Marxant, Prim, 156.

IMPREMTA COMUNAL, R. CA, 14. BARCELONA